

ΕΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΝΑΥΤΙΚΩΝ

ΤΑ ΤΑΛΛΗΡΑ ΤΟΥ ΣΠΕΤΣΙΩΤΗ

Η συνέναι και τὸ τέλος τῆς ιστορίας τοῦ Βασιλέως Ὀρλώφ καὶ τῶν ταλλήρων του. Ἐνα ἄλλο τέλμημα του. Πῶς παρεβίωσε τὴν καρκτανία. Μία σκηνὴ στὸ Ἀγγλικὸν Πρεσβεῖον. Τὸ φέρεμα τῶν ταλλήρων. Τὸ τιμὸν τοῦ «Λευκοῦργου» καὶ οἱ Ἰσπανοὶ τελωνοφύλακες. Ἡ δραπέτευσις τοῦ καρχασιῶ ἀπὸ τοῦ Ἀλικάντε. Ἀφίξις στὴς Σπέτσες. Ὁ Βασιλεὺς Ὀρλώφ στὸν Ἀ- γῶνα τοῦ 1821 καὶ ὁ θάνατός του.

Β'.
ΥΝΕΧΙΖΟΥΜΕ τὴν ἐξιστόρησι τῶν περιπετειῶν τοῦ Σπeticώτη πλοίαρχου Βασιλέως Ὀρλώφ, ποῦ, ὡπως διηγηθήκαμε στὸ προηγούμενο φύλλο, συνελήφθη στὰ 1816 ἀπὸ τὴν αὐτονομία τῆς Ἰσπανίας πόλεως Ἀλικάντε, γιατί εἶχε προσπαθῆσι νὰ παραβῇ τὸ νόμο τῆς ἐξαγωγῆς νομισμάτων ἀπὸ τὴν χώρα τῶν ταυρομάχων.

Ἄλλ' ὁ Ὀρλώφ κατεῖχετο καὶ ἀπὸ ἄλλῃ συγχρόνως ἀνησυχία, ἀπὸ κάποιο φόβο μεγαλειότερο. Καὶ ἡ αἰτία ἦταν αὐτή: Φοβόταν μήπως ἡ ἡγεμονία ἀρχῆ τοῦ Ἀλικάντε ζητήσῃ ἀπὸ τὸ Ὑγειονομικὸν Μασσαλίας πληροφροσῆς γι' αὐτὸν. Εἶχε βέβαια πιστοποιηθῆ ὅτι ἐρχόταν ἀπὸ τὴν Μασσαλία, ἡ ἀλήθεια ὅμως ἦταν, ὅτι τὸ καράβι του εἶχε φθῆ ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολη, ὅπου ἐβραζε τότε ἡ πανοῦλα καὶ οἱ Ἰσπανοὶ εἶχαν ἐπιβάλῃ σφοδρὰ τὴν ἡμερῶν χαρτανία στὰ ἐξέλιξη καταστρέφοντα πλοία.

Ὁ Ὀρλώφ ἐθεώρησε καλὸ νὰ ἐξομολογήσῃ τὴν παράβασι του αὐτῇ στὸ φίλο του Πρόξενον τῆς Ἀγγλίας...

Ὁ Πρόξενος ἐξεπλήγη ζῶντα. Ἐβλέπε εἰς τὴν ἰσθόσεσι τοῦ φίλου του πλοίαρχου ἕταιρος ζωηρότερο χαρακτῆρα. Σκέφτηκε καὶ τοῦ εἶπε: — Στὸ Ὑγειονομικὸν Συμβούλιον τοῦ Ἀλικάντε ἐγὼ ἔβην εἰσαγγεῖν φίλο. Θὰ τὸν καλέσω ἐδῶ, καὶ ἀφοῦ τοῦ ζήτησῃσι νὰ μᾶς ὑποσχεθῆ μὲ ὄρα, ὅτι θὰ κρατήσῃ τὸ μυστικὸν, θὰ τοῦ ἐξομολογήσῃσι ὅλη τὴν ἰσθόση, καὶ θὰ τοῦ ζητήσῃσι νὰ μᾶς βοηθήσῃ.

Ὁ Ἰσπανὸς τοῦ Συμβουλίου ἀκούσας τὴν ἰσθόση αὐτῇ καταπληκτικὸς καὶ εἶπε στὸν Ὀρλώφ: — Ἄν δὲν ἐλυτήθησας τὴν περιουσία σου, δὲν ἐλυτήθησας τοὐλάχιστον τὴ ζωή σου ποὺ τὴν ἐξέθεσας σὲ τέτοιο φανερό κίνδυνον; Τί σὲ παραινέσῃσι νὰ κινήσῃς μὴ τέτοια πράξι;

— Τὸ ἔβην, ἀπάντησε ὁ πλοίαρχος, γιατί ἡ καρκτανία ποὺ ἐπιβάλλουν τὰ ὄργανοιμα, εἶνε τόσο μεγάλη ποὺ μᾶς χωροῦναι στὰ λιμάνια καὶ μᾶς καταστρέφει. Εἶνε ἀνάγκη νὰ ζήσουμε... Ἐκεῖνο ὄρα ποὺ θέλω τώρα νὰ μάθο ἀπὸ σᾶς, εἶνε ἂν τὸ Ὑγειονομικὸν ζήτησε ἀπὸ τὴν Μασσαλία πληροφροσῆς γιὰ τὸν τόπο τῆς προλεῖσεσος τοῦ καραβιοῦ μου.

— Ὄχι, ἀπάντησε ὁ Ἰσπανὸς, τέτοιο πράγμα δὲν συνέβη. Κατηγορέσῃσι μόνον ὅτι ἐξανουσιώρησας Βασιλεῖο πλοῖο καὶ ὅτι ἐπλήρωσεσ νᾶστε. Καὶ τώρα περιμένου ἀπὸ τὴν Μαδρίτη τὴν ἀπόκρισιν. Ὄχι, πλοίαρχε, δὲν μποροῦ νὰ μὴ θαμῆσῃσι τὴν ἔξαιρετικὴν τὴν σου. Εἶσθε φοβεροὶ οἱ Ἕλληνας!...

Ὁ Βασιλεὺς Ὀρλώφ, ἀφοῦ ἐπειστήκε περὶ ὅτι ἡ θέσις του δὲν ἐπαρόκειτο νὰ χειροτερένη, βάλθηκε νὰ σῶσῃ τὴς 40 χιλιάδες ταλλήρα, ποὺ βρισκόνταν βιθωμένα στὸν πάτο τῆς θαλάσσης. Καὶ ἐν πρώτῳ, ἔστειλε πίσω στὴς Σπέτσες ὄρασι νᾶστε τοὺ ἀπέλυσαι οἱ Ἰσπανοὶ ἀπὸ τῆς φρεγάτῃς, γιατί δὲν τοὺς βρῆκαν χρῆματα, καὶ κρατήσῃ μόνον 19 καὶ τὸν ὑποπλοίαρχο, γιὰ τὴν ὑπερσεια τοῦ πλοίου...

Σ' αὐτοὺς ὁ Ὀρλώφ ἔδωσε διαταγή νὰ καταγίνουσι ζωντὰ, (γιὰ νὰ μὴ δώσουν ἰσχυριεῖς) στὸ φέρεμα τῶν 40.000 ταλλήρων ἀπὸ τὴν θαλάσσιαν τοῦ Ἀλικάντε. Τοὺς ἄφησε ἐλευθέρους νὰ μεταχειρισθῶν

ἕνας νεώτοκος καὶ φορεϊότοκος ἀριστοκράτης. Ὁ κόμησις ἐγνώριζε ἀπὸ τὴν Παρία τὴν νεαρὴ βασίλισσα, ἦταν μάλιστα ἕνας ἀπὸ τοὺς πολλοὺς θαυμαστὰς τῆς, καὶ ἐξουβε σιωπηρὰ μέσα τὸν ἕνα τριφερό αἶσθημα, ποὺ τὸ εἶχε γεννησῃσι ἡ ὀμορφιά καὶ ἡ εὐγένεια τῆς Μαρίας Λουΐζας.

Μὰ μὲζὸ μ' αὐτὸν εἶχε φτάσει καὶ τὴν Μαδρίτη καὶ ὁ καινοφροσῆσις προσβεντικῆς τῆς Αὐτοκρατορίας, ὁ κόμησις Μάνφρεδ, νέος καὶ αὐτὸς μὴ ἕνας ἀπὸ τοὺς σαταναιότερους διπλωμάτας ποὺ ἀναφέρει ἡ ἱστορία. Ἐπίσης στὴν ἴδια ἐποχῇ βρισκότανε στὴν Αὐλὴ τῆς Ἰσπανίας μὴ σατανικὴ γαλλοὶ ἀριστοκράτης, ὁ κόμησις ντε Σουάνος, ἡ ὁποία εἶχε ἐξορισθῆ ἀπὸ τὴν Γαλλία γιατί εἶχε βρεθῆ ἀναμεμειγμένη στὰ τραυματικὰ σπανάδια τῆς φοβερῆς μάχησις καὶ ἀλλοτρησιαστικῆς Λά Βουαζέν, γιὰ τὴν ὁποία ἐχομῃς ξαναγράφει ἄλλοτε.

Ποῦ τριφερό δοκίμα παίχτηκε ἀνάμεσα σ' ὅλα αὐτὰ τὰ πρόσωπα, ποὺ βρεθήκαν σὲ μὴ στιγμὴ γρηγοῦ ἀπὸ τὴν ἄμοιση Μαρία Λουΐζα, αὐτὸ θὰ τὸ ἴδουσι στὸ ἄλλο μᾶς φύλλο.

ὅτι μέσο ἤθειαν, καὶ τοὺς ἐδεῖξε ἐπάνω στὴν πιξίδα τὴ γραμμὴ ποὺ εἶχε ἀκολουθήσει ὅταν ἄφινε τὰ σακκουλάκια μὲ τὰ ταλλήρα νὰ πέσουν στὴν θαλάσσιαν, δεμένα σειρὰ στὸ μαζοῦ σχοινί...

Οἱ νᾶστες προτοίμασαν τότε ὅλα τὰ χρῆσιμα ἐργαλεῖα, καὶ ἔβγαν νᾶστε μῆρα μὲ τὴν βάρκα τοῦ «Λευκοῦργου», τάχα γιὰ νὰ πιάσουν φάσμα, πράγματι ὅμως γιὰ νὰ φερῶναι τὸ σχοινί μὲ τὰ ταλλήροφρα σακκουλάκια... Γιὰ νὰ μὴν ζήτησῶναι μάλιστα καμιά ὑποψία, ἐρχόνταν τὰ δίχτυα καὶ ἔβγαν ἀπὸ τὰ σακκουλάκια, τὰ ὁποῖα ἐβρῆκαν στὴν ἀγορὰ τῆς πόλεως καὶ τὰ πούλοσαν φανερά καὶ φτηνὰ ἐνὰ φθῆ ἢ φτωχέτω...

Ἡ ἐργασία τοὺς αὐτῇ ἐκράτησε 64 ἡμέρες, χωρὶς διακοπὴ μὴ καὶ χωρὶς ἀποτέλεσμα. Τὰ σακκουλάκια μὲ τὰ ταλλήρα δὲν βρισκότανε. Ἐξάρα ὄρασι, τὴν 64ῃ μῆρα ὁ γάντζος τοὺς ἔπιασε τὸ περιφροσῆ σχοινί. Ἡ γὰρ τῶν Σπeticώτων ναντῶν ἦταν περὶ ἀσφυκτικὴ. Ἐμῖναι λοιπὸν ἐπὶ τόπον ὅς τὴ νύκτα, καὶ τότε, προστατευόμενοι ἀπὸ τὸ σκοτάδι, ἐτραβήσαν τὰ σακκουλάκια στὴν βάρκα... Τώρα ἐπρεπε νὰ τὰ φέρουσι ἔξω, χωρὶς νὰ τοὺς πᾶρουν χαρπᾶ οἱ Ἰσπανοὶ τελωνοφύλακες.

Κωμηλατοῦντες μὲ περισσεύη, ἐγίνοναι στὸ λιμάνι, ἐπλεῖφοναι σ' ἕνα ἄλλο Σπeticώτιο πλοῖο, ποὺ εἶχε φθῆ ἐκεῖνε τῆς ἡμέρες μὲ σιτάρι, καὶ προστατευόμενοι ἀπὸ τὸν πλοίαρχο του, ἀνέβασαν στὸ πλοῖο αὐτὸ ὅλα τὰ σακκουλάκια, χωρὶς νὰ λείψῃ οὐτ' ἕνα. Ὁ ὑποπλοίαρχος τοῦ «Λευκοῦργου» ἔβρεξε κατὰπιν χαροῦναι, στὸ Ἀγγλικὸν Πρεσβεῖο καὶ ἔφερε στὸ Βασιλεῖο Ὀρλώφ τὴν εἰσάκρισι εἰδησι.

Ὁ Βασιλεὺς Ὀρλώφ, ὅρα συνήθε ἀπὸ τὴν συγνῆσιν του, ἔδωσε ἐντολὴ τὸν ὑποπλοίαρχο του νὰ προσταθῇ, διορισκότανε τοὺς Ἰσπανοὺς φρεγάτες, νὰ πᾶσῃ τὸ τιμὸν τοῦ «Λευκοῦργου», καὶ ἂν δὲν μπόρῃσι, νὰ ἐτοιμάσῃ προχειροῖς ἕνα ἄλλο. Ἐπειτα νὰ ἐφοδισθῇ τὸ πλοῖο καὶ τὰ κατάλληλα γιὰ τὸ μαζοῦν ταξιδίον, τρώφιμα καὶ νερό, καὶ τέλος νὰ τοῦ ἀναγγεῖλῃ τὴν ἐκτέλεσι τῶν διαταγῶν του αὐτῶν...

Τὴν ἄλλη βραδιὰ, ὁ ὑποπλοίαρχος κατόρθωσε, μοιράσοντας τρωκόμα ταλλήρα στοὺς φρεγάτες, νὰ πᾶσῃ τὸ τιμὸν τοῦ «Λευκοῦργου» καὶ τὴν ἴδια νύκτα τὸ τραβήσαν ἐπάνω στὸ καράβι καὶ νὰ τὸ ξαναβάλουσι στὴ θέσι του... Πρωῖ-πρωῖ, ὁ δραστήριος ὑποπλοίαρχος ἐρουρηθῆ τὸ τρώφιμα, μετέφερε τὰ σακκουλάκια μὲ τῆς 40.000 ταλλήρα στὸ «Λευκοῦργο» καὶ πᾶσε στὸ Πρεσβεῖο νὰ πληροφροσῇ τὸν πλοίαρχο του, ὅτι τὰ πάντα ἔβγαν ἐν τάξει.

Ὁ Βασιλεὺς Ὀρλώφ ἀπεφάσισε τότε νὰ φέρῃ ζωντὰ γιὰ τῆς Σπέτσες, χωρὶς ἀναβολή. Ὁ ἄνεμος φυσῶσε εὐνοϊκῶς—ἕνας δυνατός πονηέντες... Ὁ Ὀρλώφ, κατὰ τὰ μεσάνυχτα, ἐχτύπησε τὴν πόρτα τοῦ δοματίου ποὺ κομῶταν ἀντίποτος ὁ φίλος του Πρόξενος.

- Ποὺς εἶνε; ὀσῆσι; ὁ Πρόξενος.
- Ὁ κατεπὶν Βασιλεὺς! ἀπάντησε ὁ πλοίαρχος.
- Τί τρέχει, κατεπὶν Βασιλεὺς!
- Σὲ ἀποχαρῶτο, φίλε μου, σὲ ἀπαύλομα καὶ σοὺ εἶμαι εὐγνώμων γιὰ τὸ καλὸ ποὺ μοῦ ἔκανεσ!...

Φεύγω γιὰ τῆς Σπέτσες!

Ὁ Πρόξενος πετάχτηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι του καὶ ἀγκάλιασε τὸ φίλο του, κατὰπληκτικὸς γιὰ τὸ θᾶροσ του.

— Καλὸ κατεπὶν Βασιλεὺς, τοῦ ἔλεγε. Πρόξενος μόνον μὴν ξαναπέσῃσι ἀιχμάλωτος στὰ χεῖρα τῶν Ἰσπανῶν!...

— Ὁ Θεὸς νὰ μὴν τὸ δώσῃ!... ἀπάντησε ὁ γενναίος Σπeticώτης. Θὰ προτιμήσω νὰ ζωῶ, μὴ νινταχτὸν στὸν ἀέρα, παρὰ νὰ μὲ γυροῖσιν πίσω ἀιχμάλωτο!... Ἐχε γυὰ!...

Βγαίνοντας ἀπὸ τὸ Πρεσβεῖο τῆς Ἀγγλίας ὁ Βασιλεὺς Ὀρλώφ ἐσταυροκινήθη, κατέβηκε στὸ λιμάνι καὶ μῆκε στὸ καράβι του.

Οἱ νᾶστες, μ' ἕναν κορτερό πέλεον ἔκομαν τὰ παλαμῖνα μὲ τὰ ὁποῖα ὁ «Λευκοῦργος» ἦταν δεμῶναι στὴ στεριά. ἄνοιξαν ὅλα τὰ πανιά, καὶ τὸ δυνατὸ Σπeticώτιο καράβι ἐκίνησε ἀπὸ τὸ Ἀλικάντε. Ὑστερὰ ἀπὸ ἐφτά ἡμερῶν ταξιδίον, ὁ Σπeticώτης εἶδαν τὰ βουνὰ τοῦ ἀγαπημένου τους γρησοῦ καὶ βροντήσαν τὰ μάσκουλα καὶ τὰ τρομπόνια, σημαστοῦλόντας τὸ καράβι τοὺς.

Στὴς Σπέτσες ὁ γρησοῦ τοῦ «Λευκοῦργου» γιορτάστηκε σὺν ἀληθινῶν θοιγαθῶν. Οἱ συγγενεῖσι τοῦ πλοίαρχου καὶ τοῦ πληρωμάτος ἐβλῆκαν ἀπὸ χαρὰ γιὰ τὴν ἀνέλπιστη ἐπιστροφῇ τῶν δικῶν τοὺς...

Τὸ γεγονός τῆς δραστηριεσος τοῦ Σπeticώτιου πλοίου ἀπὸ τὸ Ἀλικάντε ἄφησε ἱστορικὴν ἐποχῇ στὴν πόλι ἐξέλιξη...

Ὁ Βασιλεὺς Ὀρλώφ (γνωστὸς καὶ μὲ τὸ ἐπώνυμο Λαζάρου) δὲν ἐξεροῦρη ἡ Ἐπανάστασις τοῦ 1821, ἔλαβε μ' ἐνδοπισιασὸ μέροσ στὸν ἐθνικὸν Ἀγῶνα, καὶ ὁ περιφροσῆσι «Λευκοῦργος» του ἐθροῖμισεσε καὶ σὲ διάφορες γαμιαεῖς.

Ὁ Βασιλεὺς Ὀρλώφ πέθανε πολὺ γέροσ στὴς Σπέτσες.